

Kirsten Jacobsen (FP):

Det forslag, som jeg er medforslagsstiller til, og som vi behandler her, er udtryk for et helt reelt problem for de personer, det drejer sig om. Det tror jeg alle er enige i.

Vi skal også huske på, at de, som i sin tid har købt disse lejligheder, fortrinsvis er unge mennesker med forholdsvis lave indkomster. De har købt disse lejligheder, fordi de ønskede at eje deres egen bolig, og så havde de ikke råd til andet. Så kommer de altså ud for, at en kommunal beslutning lige pludselig gør den økonomiske disposition, de har foretaget sig i god tro og i overensstemmelse med gældende lov, totalt værdiløs.

Når der foreligger et sådant helt reelt problem, som alle egentlig er enige i, kan det jo undre nogle – og det undrer i hvert fald mig – at der skal noget så utraditionelt til som et samarbejde imellem hr. Holger K. Nielsen og mig. For det er jo ikke sådan, at man ikke har prøvet på at løse dette problem i stilhed og ladet ministeren, regeringen eller hvem som helst få æren, det er bare ikke lykkedes. I det svarbilag fra boligministeren, jeg står med her, som er dateret så sent som den 25. januar 1990, slutter ministeren med at sige, at fordi man har lavet fristforlængelsen, som man i øvrigt erkender ikke er ret meget værd, er boligministeren altså den 25. januar i år ikke indstillet på at foretage sig noget i øvrigt.

Når boligministeren så opdager, at hverken SF eller Fremskridtspartiet er til at komme uden om – vi kan også godt selv – så finder man ud af, at man nok alligevel er nødt til at gøre noget, fordi det ellers vil se alt for dårligt ud, og så springer man på vognen. Men for at vi da ikke også skal få æren af det, fortæller man os samtidig, at dette forslag rummer nogle tekniske problemer osv., og derfor må ministeren lave et nyt forslag.

Hele det dér omsvøbsdepartement er totalt og aldeles overflødigt. Og hvis det var første gang, jeg her i Folketinget var blevet præsenteret for det, kunne jeg have ladet det passere og tænke: Det sker nok ikke en anden gang. Men jeg husker ganske tydeligt, hvordan man i sagen med Blidahpark og byttelejlighederne også skulle igennem en domsafgørelse, før man kunne få partierne her i salen til at behandle et reelt problem, alle i øvrigt var enige om eksisterede.

Det er en uanstændighed over for de mennesker, det rammer. Det er ganske vist ikke ret mange personer, der er ramt af denne problematik, men man skal gøre sig klart, at de er i en fuldstændig håbløs situation, og at der ikke er hjælp at hente for dem nogen steder. Det mindste, Folketinget kan gøre, når man lader kommunerne træffe sådanne dispositioner, som kondemnering er, er at give de pågældende en erstatning. Om den skal udregnes efter det ene eller det andet princip, kan vi tale om i udvalget.

Jeg vil gerne sige til fru Lissa Mathiasen, der synes, at dette er en populistisk løsning, og at man sidder mellem to stole, at det jo kunne skyldes, at også boligministre fra fru Lissa Mathiasens parti har oversiddet dette problem, så at det i realiteten bare er en dårlig undskyldning.

Men jeg vil medvirke til enhver saglig løsning af problemet. Det, det handler om, er, at Folketinget tager sig sammen og giver de pågældende mennesker en anstændig behandling så hurtigt som muligt, således at vi ikke skal opleve, at de både skal gennemgå skilsmisser og mange andre ting, fordi økonomiske problemer gør deres tilværelse så uoverskuelig. Det er simpelt hen uanstændigt.

Jeg håber altså på, at dette forslag, om det så skal ændres på den ene eller den anden måde, alligevel må kunne blive vedtaget her inden sommerferien, således at disse mennesker ved, hvad de har at rette sig efter. Det er det mindste, man kan gøre for dem.

Endelig vil jeg sige til ordførerne for regeringspartierne, der jo skulle finde noget at hænge sig i, at det er fuldstændig ligegyldigt, hvad tilstanden på de pågældende ejendomme har været, både da de blev udstykket, og da de blev solgt – undskyld, jeg skal nok blive færdig nu, hr. formand. Det, det handler om, er, at det, man gjorde, var lovligt, dengang man gjorde det, og det er det, der gør, at de har krav på erstatning.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nu ved fru Kirsten Jacobsen lige så godt som vi andre, at de sager, der er oppe her, typisk er af nyere karakter.

Jeg skal beklage – jeg skal i den grad beklage – at der siden 1982 ikke har været socialdemo-